

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: (L. K.):

Cím: Beszélgetés polgártársaimmal a villamos lépcsőjén, lógás közben.

Forrás: Déli Hírlap

Bp.

(Hely)

1919 II. 7.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

385.85

Hely

Idő

"1919"

Szám

Közp. nyol.

— Beszélgetés polgártársaimmal a villamos lépcsőjén, lógás közben. Ma reggel nekem is kedvem szottyant arra, hogy lózzak a villamos lépcsőjén, mert egyébként nem tudtam felférkőzni a tulzúfolt kocsira. Mellettem egy kövér kofa lógott, aki jobbkezevel a rézkarfába kapaszkodott, baljában viszont narancsokkal telt piaci kosarat szorongatott. A villamos lassan suhant át a havazástól síkos Margithidon. Alig pár lélekzetvéltényire a Margitszigettől egy katona ugrott fel pont az orrom elé, egy másik katona pedig a hátamra mászott. Az egyik katona megszólított:

— Uraságod, ugyebár, keveset lógott életében?

— Vesszük észre, — pattogott a másik — látszik azon, hogy majd leesik a lépcsőről. Mi ezt jobban értjük. Mi már odakint is lógtunk. Mi, öreg lógosok majd segítünk uraságodnak, hogy le ne pottyanjon innen. Mert a magyar népközlársaságnak még szüksége lehet uraságodra.

Miközben örömköny csillogott szemem szögletében, a két derék katona átkarolt. Átöleltek, mintha édes testvérük volnék és vigyáztak rám, hogy

én, az utca vézna, gyöngye fia, le ne essem a kerékek alá. A kalauz kidugta a fejét az ajtóban állók közül és ránk szólt:

— Urak, tessék jegyet váltani.

— Szabadjegy, mondtam csendesen.

— Szabadjegy, szabadjegy, szabadjegy mondta utánam a narancsos kofa és a két katona és a villamos közönsége hangosan kacagott.

Tekintettel arra, hogy a kalauz gyanusan nézett ránk, nagynehezen kikorásztam a zsebemből a szabadjegyet.

— Minek azt felmutatni? — mondta az egyik katona, — hiszen a lépcsőn való utazáshoz nem kell külön engedély, ezt már mi a köztársasággal együtt kiverekedtük magunknak, ellenben maga, narancsos kofa néni, csak váltásék jegyet, maga ne mondja azt, hogy szabadjegy, maga eleget keresett a háború alatt.

A másik katona hirtelen így figyelmeztetett:

— Uraságodnak most jó lesz vigyázni, mert itt egy zökkenő következik.

Megint átkarolt a két derék katona, úgy, hogy már sem a kofába, sem a karfába nem kellett kapaszkodnom.

Mikor a nyugatihoz értünk, mindhárommian leszállottunk. Szívesen bucsuztam el a két katonától, udvariasan megemelintettem a kalapomat és azt mondtam nekik, hogy éljen a köztársaság, ők viszont mosolyogtak és azt mondták, hogy szervusz. Aztán kávéházba siettem reggelizni. Megittam a teámat és megnéztem, hogy hány óra. Illetve meglestem volna, ha az óra a mellényzsebemben lett volna. Na nem baj, gondoltam magamban s fizetten volna, ha pénztárcám a zsebemben lett volna. agyot sóhajtottam. De azért még most is tudok haragudni a két katonára. Olyan melegen, olyan tetsvéssé karoltak át... (L. K.)

Sajtókiadásai házi nyomda 1917.